

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.884 van 19 januari 1998
in de zaak A. 68.485/IX-217.**

In zake : Christian JACQUARD,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

1. de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening,
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
C. COOMANS, A. VAN der GRAESEN, W. MERTENS en
M. BOES,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 10 april 1996 werd ingediend namens Christian JACQUARD door zijn raadsman E. BREWAEYS, advocaat te Brussel, om de vernietiging te vorderen van de beslissing "van de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening van 14 februari 1996, houdende bevestiging van de beslissing van de disciplinaire commissie van 19 oktober 1995 waarbij aan verzoeker verbod werd opgelegd om aan enige sportmanifestatie deel te nemen en aan de voorbereiding van een sportmanifestatie deel te nemen, gedurende een termijn van twee jaar en verzoeker werd veroordeeld tot alle kosten die aan deze procedure verbonden zijn, met een maximum van 10.000 fr";

Gelet op het arrest nr. 64.967 van 4 maart 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat W. MERTENS, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest nr. 64.967 van 4 maart 1997 waarbij de schorsing werd bevolen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

2. Over de aanduiding van de verwerende partijen.

Overwegende dat de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening ten dezen fungeert als orgaan van de Vlaamse Gemeenschap, zoals blijkt uit het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening; dat alleen de Vlaamse Gemeenschap als verwerende partij moet worden aangewezen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending aanvoert van artikel 41, § 2, 3°, e., van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de rechten op een eerlijke behandeling van de zaak; dat hij zijn middel expliciteert als volgt :

"1.1. Krachtens voornoemde decreetsbepaling heeft degene die een overtreding ten laste wordt gelegd het recht om gehoord te worden, zijn middelen van verdediging voor te dragen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te vragen.

In zijn voor de disciplinaire raad neergelegde conclusies had verzoeker gevraagd twee personen (de Heren Sauvage en Michez) als getuigen op te roepen en te ondervragen, ten einde hun uitleg te horen over de omstandigheden die moesten aantonen dat verzoeker niet intentioneel had gehandeld, en terecht meende dat de controle niet meer zou plaatsvinden.

De bestreden beslissing verwerpt dit aanbod van getuigenbewijs.

De rechtspraak volgens dewelke de tuchtoverheid niet verplicht is om op een verzoek tot getuigenbewijs in te gaan, moet worden herbekeken in het licht van de recente jurisprudentie van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (E.C.R.M., verz. nr. 19.983, De Haes en Gijssels / België, 29 november 1995): wanneer de rechter weigert gevolg te geven aan een door een procespartij voorgestelde onderzoeksmaatregel wordt de bekwaamheid van die partij om haar thesis voor te leggen aangetast, en kan die procespartij niet op adequate wijze aan de procedure deelnemen. Dit beginsel moet ook in tuchtzaken worden toegepast. De verwerende partij vermocht dan ook niet

zonder meer het aanbod tot getuigenbewijs dat door verzoeker was geformuleerd terzijde te schuiven.

1.2 De tuchtoverheid is gebonden door de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding, wat impliceert dat de tuchtoverheid zal moeten overgaan tot een getuigenverhoor om een zorgvuldig oordeel te kunnen vellen over het al of niet bestaan van de feiten en/of hun tuchtrechtelijke kwalificatie. Indien het relaas van de betrokkene niet onwaarschijnlijk is en wordt ondersteund door een schriftelijke getuigenverklaring, zal het bestuur, om met kennis van zaken en met respect voor de rechten van de verdediging een beslissing te nemen, getuigen moeten horen om aldus zo goed mogelijk het gedrag en de goede trouw van betrokkene te kunnen evalueren.

Dit is in casu niet gebeurd, nu de verwerende partij enkel is voortgegaan op de verklaring van de controlerende arts, die beweerde dat de door verzoeker aangegeven omstandigheden niet met de werkelijkheid overeenstemden. Hierbij heeft de verwerende partij uit het oog verloren dat deze controlerende arts, die reeds een P.V. wegens weigering van dopingcontrole had opgesteld, er een moreel belang bij had om zijn initiële versie, als zou er opzettelijke weigering geweest zijn, bekrachtigd te zien.

1.3 De verwerende partij stelt enerzijds 'dat het horen van bijkomende getuigen in casu overbodig wordt omdat hun geschreven verklaring reeds aan de bundel werd gevoegd', maar verwerpt die geschreven verklaringen omdat het zou gaan om 'twijfelachtige standaardverklaringen van twee medespelers' van verzoeker, die de geloofwaardigheid van het verslag van de controlearts niet aantasten. Dergelijke tegenstrijdigheid in de motivering (verwerping van het bewijsaanbod omdat er geschreven verklaringen van de getuigen in het dossier zitten, maar verwerping van deze geschreven verklaringen omdat het twijfelachtige standaardverklaringen zouden zijn) had kunnen worden vermeden indien de verwerende partij zich de moeite had getroost om die getuigen toch te onderhoren, en tijdens dit mondeling verhoor na te gaan of deze verklaringen inderdaad wel zo stereotiep en twijfelachtig zouden zijn als de verwerende partij het in de bestreden beslissing wil doen geloven";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt, samengevat, dat verzoeker zich ten onrechte beroept op artikel 6 EVRM aangezien dit artikel slechts van toepassing is op geschillen betreffende de burgerlijke rechten en verplichtingen en op de einduitspraak in strafzaken, dat verzoeker gehoord werd en dat hij alle mogelijkheden gehad heeft om zijn verweer te

voeren, dat op het getuigenaanbod niet diende te worden ingegaan door de Disciplinaire Raad, aangezien, na kennis te hebben genomen van het schriftelijk verweer van verzoeker, bijkomende vragen werden gesteld aan de controlearts, dat op die manier de Disciplinaire Raad zich voldoende heeft voorgelicht om over de zaak een uitspraak te doen, te meer daar verzoeker nogmaals de mogelijkheid had om op de door de controlearts verstrekte antwoorden te reageren;

3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert, samengevat, dat hij de feiten heeft ontkend, dat zijn relaas niet onwaarschijnlijk was en bovendien ondersteund werd door getuigenverklaringen, dat het bestuur dan ook deze getuigen diende te horen aangezien enkel werd gesteund op de verklaringen van de controlearts, dat nogmaals dient te worden gewezen op de tegenstrijdigheid in de motivering, dat evenmin duidelijk is, waarom het zou gaan "om twijfelachtige standaardverklaringen";

3.4.1. Overwegende dat de Raad van State in het voormelde schorsingsarrest nr. 64.967 van 4 maart 1997 dit middel ernstig had bevonden op grond van de volgende redenering :

"2.3.1.Overwegende dat verzoeker in zijn conclusies voor de Disciplinaire Raad voor de medisch verantwoorde sportbeoefening erop had gewezen dat "hij absoluut niet de bedoeling had zich aan de dopingcontrole te onttrekken"; dat hij zijn stelling staafde als volgt :

'1. Overwegende dat de controlearts de twee andere te controleren spelers zelf ging halen in de kleedkamer;

Dat men zich dan ook terecht de vraag kan stellen waarom de controlearts ook concludant niet zelf ging roepen temeer daar op de oproeping voor dopingcontrole stond vermeld als lokaal waar de dopingcontrole zou plaatsvinden 'Vestiaire';

2. Dat de beide andere gecontroleerde spelers uitdrukkelijk verklaren dat zij aan de controlearts vroegen of er zich nog iemand bij hem moest aanmelden, waarop de controlearts ontkennend antwoordde;

3. Overwegende dat hij om 20u.40 het spelerslokaal verliet en zich toch nog naar het lokaal begaf waar de controles plaatsvonden om absolute zekerheid te verkrijgen;

Dat de controlearts echter reeds vertrokken was (volgens diens eigen verklaring vertrok hij om 20u.30);

4. Overwegende dat concludant uit die omstandigheden terecht kon afleiden dat hij zich niet op de controle had moeten aanbieden';

dat hij er derhalve uitdrukkelijk om verzocht de twee andere gecontroleerde spelers Rudy SAUVAGE en André MICHEZ als getuigen te horen; dat hij als bewijsstukken twee geschreven verklaringen van de desbetreffende gecontroleerde spelers neerlegde waarin deze uitdrukkelijk verzoekers stelling bevestigden; dat de Disciplinaire Raad daarop in zijn zitting van 3 januari 1996 besliste dat aan de controlearts DE SAEDELEER de volgende vragen dienden gesteld te worden :

'1. Is de controlearts persoonlijk de andere spelers van Lodelinesart, die eveneens schriftelijk uitgenodigd waren, bij naamafroeping in hun kleedkamer gaan oproepen voor dopingcontrole?

2. Hebben de betrokken medespelers van Lodelinesart, van wie controle werd afgenomen, aan de controlearts de vraag gesteld of er zich nog iemand van hun ploeg bij hem voor controle diende aan te melden. In bevestigend geval, wat was hierop het antwoord?';

dat de controlearts hierop antwoordde hetgeen volgt :

'1. Aangezien er verwarring was rond de naam van dhr. Michez André (op het scheidsrechtersblad stond Michel André), heb ik deze persoon in de kleedkamers er aan herinnerd dat hij wel degelijk opgeroepen werd voor dopingcontrole.

Ik heb dus geenszins een naamafroeping gedaan in de kleedkamers.

2. Deze vraag is mij niet gesteld';

dat de Disciplinaire Raad vervolgens in de bestreden beslissing van 14 februari 1996 verzoekers verweer verwerpt om de volgende redenen :

'Appellant stelt dat hij geenszins de intentie heeft gehad zich aan de dopingcontrole te onttrekken, doch dat hij misleid werd door het feit dat:

- de controlearts twee andere te controleren spelers kwam halen in hun kleedkamer, wat bij hem niet het geval was;

- de controlearts op vraag van deze twee gecontroleerde spelers zou geantwoord hebben dat er zich niemand anders meer bij hem moest aanmelden voor controle.

Bovendien zou appellant zich om 20.40 uur hebben aangeboden in het controlelokaal doch was de controlearts reeds vertrokken.

Uit het bijkomend onderzoek terzake is gebleken dat de controlearts geenszins een naamafroeping van de te controleren spelers in de kleedkamer heeft gedaan doch uitsluitend één persoon in de kleedkamer er aan herinnerd heeft dat hij zich voor controle diende aan te melden daar er verwarring bestond omtrent de juiste naam van deze speler. De controlearts ontkent evenwel dat hem de vraag zou zijn gesteld of er zich al dan niet nog andere spelers voor controle dienden aan te bieden.

Het horen van bijkomende getuigen is in casu overbodig omdat hun geschreven verklaring reeds aan de bundel werd gevoegd.

Uit het verslag van de controlearts, waarvan de geloofwaardigheid niet wordt aangetast door de twijfelachtige standaardverklaringen van twee medespelers van appellant, en het resultaat van het bijkomend onderzoek blijkt duidelijk dat, niettegenstaande appellant weet had van zijn oproeping en er geen sprake is van een misleidende handelswijze vanwege de controlearts, appellant zich niet tijdig in het controlelokaal heeft aangeboden.

De appellant heeft derhalve bewust zich onttrokken aan de dopingcontrole';

2.3.2. Overwegende dat uit voorgaand relaas blijkt dat er een flagrante strijdigheid bestond tussen de getuigenissen van de spelers SAUVAGE en MICHEZ, waarop verzoekers verweer in hoofdzaak was gesteund, en deze van de controlearts dokter DE SAEDELEER; dat verzoeker er uitdrukkelijk had om verzocht zijn beide medespelers als getuigen te horen; dat de Disciplinaire Raad dit laatste overbodig vond 'omdat hun geschreven verklaring reeds aan de bundel werd gevoegd'; dat de Disciplinaire Raad bovendien de geschreven verklaringen van de beide medespelers afdeed als 'twijfelachtige standaardverklaringen' die de geloofwaardigheid van de controlearts niet aantasten;

2.3.3. Overwegende dat de aangeboden getuigenissen een ander licht wierpen op de voorliggende feiten; dat niet duidelijk is waarom de Disciplinaire Raad de verklaringen van verzoekers medespelers, zonder hen te horen, afdoet als 'twijfelachtige standaardverklaringen', die de geloofwaardigheid van de controlearts niet in het minst aan het wankelen kunnen brengen; dat het zeer de vraag is of de Disciplinaire Raad, niet op het aanbod van bewijs had moeten ingaan; dat het middel ernstig is";

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij er niet in slaagt nieuwe feitelijke gegevens of juridische argumenten aan te voeren die de door de Raad van State in zijn schorsingsarrest gevolgde redenering aan het

wankelen kunnen brengen; dat het middel thans als een
gegrond middel moet worden beschouwd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Vernietigd wordt "de beslissing van de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening van 14 februari 1996, houdende bevestiging van de beslissing van de disciplinaire commissie van 19 oktober 1995 waarbij aan verzoeker verbod werd opgelegd om aan enige sportmanifestatie deel te nemen en aan de voorbereiding van een sportmanifestatie deel te nemen, gedurende een termijn van twee jaar en verzoeker werd veroordeeld tot alle kosten die aan deze procedure verbonden zijn, met een maximum van 10.000 fr".

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien januari
1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samen-
gesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.